

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Elišky Cihlářové a soudců JUDr. Jaroslava Hubáčka a JUDr. Karla Šimky v právní věci žalobkyně: **R. P.**, zastoupená Mgr. Dagmar Rezkovou Dřímálovou, advokátkou se sídlem Praha 6, Muchova 9/223, proti žalovanému: **Ministerstvo práce a sociálních věcí**, se sídlem Na Poříčním právu 376/1, Praha 2, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti usnesení Městského soudu v Praze ze dne 1. 10. 2012, č. j. 1 Ad 49/2011 – 160,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se odmítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Ustanovené zástupkyni Mgr. Dagmar Rezkové Dřímálové **se** odměna **nepřiznává**.

O d ů v o d n ě n í :

Usnesením ze dne 1. 10. 2012, č. j. 1 Ad 49/2011 – 160, ustanovil Městský soud v Praze žalobkyni (dále jen „stěžovatelka“) zástupkyní advokátku Mgr. Dagmar Rezkovou Dřímálovou. V odůvodnění městský soud uvedl, že v posuzované věci jsou splněny zákonem stanovené podmínky, aby mohl být ustanoven zástupce soudem, neboť ustanovení zástupce je potřeba k ochraně práv stěžovatelky.

Proti tomuto usnesení podala stěžovatelka kasační stížnost, ve které uvedla, že k ustanovené zástupkyni nemá důvěru. Zároveň požádala o prominutí zmeškání lhůty z důvodů pracovní neschopnosti a špatného zdravotního stavu a o ustanovení soudních znalců z oboru lékařství.

Ustanovená zástupkyně ve svém vyjádření ke kasační stížnosti uvedla, že si není vědoma žádného pochybení v této právní věci, ani v jiných právních věcech, ve kterých byla stěžovatelce v minulosti ustanovena. Dále uvedla, že došlo k narušení nezbytné důvěry mezi ní jako zástupkyní a stěžovatelkou a je tudíž nucena využít ust. § 20 odst. 2

zákona č. 85/1996 Sb., o advokacii, ve znění pozdějších předpisů, a požádat Nejvyšší správní soud, aby kasační stížnosti vyhověl a napadené usnesení zrušil. Ustanovená zástupkyně dále uvedla, že v dané věci učinila dva úkony právní služby (převzetí věci, včetně studia spisu a vyjádření ke kasační stížnosti).

Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval otázkou, zda kasační stížnost byla podána v zákonné lhůtě, neboť pouze v takovém případě může být soudem meritorně projednána.

Podle ust. § 106 odst. 2 věta první s. ř. s. musí být kasační stížnost podána do dvou týdnů po doručení rozhodnutí.

Podle ust. § 40 odst. 2 s. ř. s. lhůta určená podle týdnů, měsíců nebo roků končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty. Není-li takový den v měsíci, končí lhůta uplynutím posledního dne tohoto měsíce. Podle odst. 4 citovaného ustanovení je lhůta zachována, bylo-li podání v poslední den lhůty předáno soudu, nebo jemu zasláno prostřednictvím držitele poštovní licence, popř. zvláštní poštovní licence a nebo předáno orgánu, který má povinnost je doručit, nestanoví-li tento zákon jinak.

Podle doručky založené v soudním spise bylo napadené usnesení stěžovatelce doručeno do vlastních rukou dne 3. 10. 2012. Posledním dnem lhůty pro podání kasační stížnosti tak byla středa 17. 10. 2012 (§ 40 odst. 1 věta první a odst. 2 s. ř. s.).

Kasační stížnost byla Nejvyššímu správnímu soudu, a současně městskému soudu, doručena elektronickou poštou bez ověřeného elektronického podpisu až dne 22. 11. 2012, přičemž téhož dne stěžovatelka kasační stížnost předala k poštovní přepravě.

Ze shora uvedeného je zřejmé, že kasační stížnost byla podána opožděně. Nejvyšší správní soud ji proto podle ust. § 46 odst. 1 písm. b) za použití § 120 s. ř. s. odmítl.

Žádosti stěžovatelky o prominutí zmeškání lhůty Nejvyšší správní soud nevyhověl, protože podle ust. § 106 odst. 2 věta třetí s. ř. s. je prominutí zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti vyloučeno.

Žádost o ustanovení soudních znalců z oboru lékařství je vzhledem k předmětu řízení o kasační stížnosti (usnesení o ustanovení zástupce) bezpředmětná, a proto se jí Nejvyšší správní soud nezabýval.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ust. § 60 odst. 3 ve spojení s § 120 s. ř. s., podle kterého žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, byla-li kasační stížnost odmítnuta.

Ustanovené zástupkyni Nejvyšší správní soud odměnu nepřiznal, neboť v řízení o kasační stížnosti, ve které stěžovatelka brojí právě proti ustanovení zástupkyně, nelze její vyjádření považovat za úkon právní služby ve smyslu ust. § 11 vyhlášky č. 177/1996 Sb., ve znění pozdějších předpisů. Požadovala – li zástupkyně přiznání odměny za úkon právní služby převzetí věci a studium spisu ve dnech 1. 10. a 16. 10. 2012, jedná se o úkon v řízení

o žalobě. O odměně ustanovené zástupkyně v tomto řízení tak rozhodne městský soud při rozhodování o žalobě.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 10. ledna 2013

JUDr. Eliška Cihlářová
předsedkyně senátu